

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **X. W., státní příslušnost Rakouská republika**, bytem P. 5, P. 2484/42, zastoupen JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou v Praze 2, Slezská 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží L. Svobody 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2013, č. j. 1165/2013-160- SPR/3,

T a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 12. 2013, č. j. 1165/2013-160-SPR/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavlíny Vanické, advokátky, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 10. 2. 2014 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 12. 2013, č. j. 1165/2013-160- SPR/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravně správních činností, ze dne 27. 8. 2013, č. j. S-MHMP 979329/2013, na základě kterého mu nebylo uděleno řidičské oprávnění skupiny B.

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2013 nebylo žalobci uděleno řidičské oprávnění skupiny B s tím, že neplní podmínku udělení v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, neboť žadatel neprokázal, že má na území České republiky obvyklé bydliště.

Žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 30. 12. 2013, č. j. 1165/2013-160- SPR/3, bylo zamítnuto odvolání žadatele.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že pan X. W. dne 26. 6. 2013 požádal na Magistrátu hl. m. Prahy o udělení řidičského oprávnění skupiny B a předložil:

- Doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 15. 2. 2013, potvrzený zkušebním komisařem č. razítka 00077,
- Doklad o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, vydaný dne 10. 10. 2012 MUDr. M. D.,
- Potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky vydané Ministerstvem vnitra v říjnu 2012,
- „Čestné prohlášení“ dle § 82 odst. 2 zákona silničním provozu pana X. W.,
- Plná moc pana X. W. pro zastoupení JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou v Praze 2,
- Nájemní smlouva ze dne 1. 2. 2013 na dobu určitou ode dne 1. 2. 2013 do 30. 1. 2014, sjednaná panem Y. X. a panem X. W. společně s paní Q. W., o pronájmu jednoho pokoje,
- Oddací list pana X. W. a paní Q. W.,
- Čestné prohlášení pana X. W., že má v České republice obvyklé bydliště a pravidelně se zde zdržuje z pracovních a osobních důvodů.

Žalovaný správní orgán stejně jako správní orgán označil nájemní smlouvu jako fiktivní, když pan X. W. neovládá český jazyk, a paní Q. W. nemá registrovaný pobyt na území České republiky.

Žalovaný zdůraznil, že potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, vydané příslušným pracovištěm Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, nelze bez dalšího považovat za nesporné prokázání obvyklého bydliště na území České republiky, neboť podle § 87a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, toto potvrzení vydává policie občanu Evropské unie na jeho žádost, pokud tento občan hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce a neohrožil bezpečnost státu nebo závažným způsobem neporušil veřejný pořádek. Je tedy podle žalovaného zřejmé, že toto potvrzení je dokladem o tom, že daná osoba projevila úmysl na území České republiky pobývat a nikoliv, že tato osoba na území České republiky pobývá ve smyslu čl. 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech, potažmo § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Žalovaný dále uvedl, že v předložené nájemní smlouvě ze dne 1. 2. 2013 neodpovídají data narození manželů W. předloženým dokladům a paní W. nemá registrovaný pobyt na území České republiky, takže nelze mluvit o naplnění pojmu „obvyklé bydliště“. Kromě toho v dokladu o povolení k přechodnému pobytu je uvedena adresa P. 10, xxx, nikoliv adresa dle nájemní smlouvy P. 5, xxx.

Žalovaný uzavřel s tím, že žadatel nedoložil, že má na území České republiky obvyklé bydliště a nájemní smlouva je dokladem nedostatečným, a že žadatel nedoložil a neprokázal pracovní vazby na území České republiky, přestože jsou stanoveny ve vztahu k obvyklému bydlišti jako zákonem o silničním provozu, tak i směrnicí 2006/126/ES.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal chybnou aplikaci ustanovení § 82 zákona o silničním provozu, když ustanovení § 92 (Udělení a rozšíření řidičského oprávnění) v odst. 4 písm. d) téhož zákona stanoví, že k žádosti musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku,

Žalobce namítal porušení procesních předpis, a to § 36 odst. 3 správního řádu, když mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 9. 2014 navrhnul žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30. 12. 2013, č. j. 1165/2013-160- SPR/3.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce ani žalovaný se nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná

Ze správního spisu soud ověřil,

- že součástí žalobcova podání ze dne 26. 6. 2013 bylo Potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky č. VA 118020, vydané Ministerstvem vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, k cestovnímu dokladu P3055527, s adresou Praha 10, xxx.
- že s doplněním odvolání dne 20. 9. 2013 žalobce předložil Potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky č. VA 207474, vydané Ministerstvem vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, k cestovnímu dokladu P3055527, s adresou Praha 5, xxx.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a

popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo

2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou,

Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje,

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2013, č. j. 4 As 40/2012 – 26, pro naplnění zákonného atributu veřejného zájmu na obnově řízení ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu z roku 2004 je dostačující, pokud správní orgány nařídí obnovu řízení o udělení řidičského oprávnění s odkazem na obecný účel úpravy zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, aby řidičské oprávnění bylo vydáváno pouze osobám, které pro to splňují veškeré požadavky, mj. pouze takovým osobám, které mají, resp. v době správního řízení a v souladu s podmínkami citovaného zákona v tehdy účinném znění měly na území České republiky přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů [§ 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2011].

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu k žádosti musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

- 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,*
- 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,*
- 3. nájemní smlouva k nemovitosti,*
- 4. potvrzení o zaměstnání,*
- 5. výpis z živnostenského rejstříku,*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. února 2015, č. j. 7 As 287/2014-36, doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele" ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce v průběhu správního řízení předložil dva doklady vydané Ministerstvem vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, potvrzující jeho přechodným pobyt na území České republiky. Skutečnost, že na prvním potvrzení je jiná adresa než na dalším potvrzení, která je ve shodě s předloženou nájemní smlouvou, podle názoru soudu není rozhodné, když změna obvyklého bydliště v rámci jednoho členského státu není zakázána. V případě nájemních bytů nebo ubytování dochází k častějším změnám i mezi občany České republiky, a proto tuto skutečnost nelze klást cizinci k tíži.

Rovněž tak soud neshledal zásadní problém, je-li v nájemní smlouvě u data narození pana X. W. uvedeno 12. 8. 1982 místo správného 12. 9. 1982, a u paní Q. W. uvedeno 6. 5. 1987 místo správného 6. 3. 1987. jedná se o zřejmou chybu v psaní, ke které může dojít i v písemnostech vyhotovovaných správními orgány nebo soudy. Příslušné procesní předpisy

potom stanoví, jakým způsobem se tyto chyby opravují. Podle názoru soudu tyto dvě chyby v psaní nemohou být důvodem, aby správní orgány nájemní smlouvu neakceptovaly.

V inkriminované věci se jedná pouze o pana X. W., a proto není rozhodné, jaký status má na území České republiky paní Q. W. Koneckonců ani směrnice 2006/126/ES, ani zákon o silničním provozu neřeší otázku obvyklého bydliště rodinných příslušníků žadatele o udělení řidičského oprávnění.

Zákon o silničním provozu v ustanovení § 2 písm. hh) vyžaduje přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů, a žalobce předložil správním orgánům dva doklady vydané Ministerstvem vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, potvrzující jeho přechodným pobyt na území České republiky. Již jen z tohoto zjištění by bylo možno dovodit délka pobytu žalobce na území České republiky. Nicméně žalovaný správní orgán předložil správní spis s nekvalitními fotokopii těchto dokladů, byť ověřených razítkem o souladu s originálem, z nichž však nelze zjistit datum vydání těchto potvrzení.

Podle čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice 2006/126/ES řidičské průkazy se vydávají pouze žadatelům, kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.

Podle čl. 12 směrnice 2006/126/ES pro účely této směrnice se „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamená přesun obvyklého bydliště.

Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-664/13 VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija v. Kaspars Nīmanis, čl. 12 směrnice 2006/126/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které jediný prostředek, který má osoba, jež žádá o vydání řidičského průkazu nebo prodloužení jeho platnosti v tomto členském státě, k prokázání skutečnosti, že splňuje podmínku „obvyklého bydliště“ – ve smyslu tohoto článku 12 – na území uvedeného členského státu, která je stanovena v čl. 7 odst. 1 písm. e) a odst. 3 písm. b) této směrnice, spočívá v prokázání existence ohlášeného bydliště na území dotyčného členského státu.

SDEU v citovaném rozsudku mj. konstatoval, že podmínka obvyklého bydliště přispívá především k boji proti „turistice za řidičskými průkazy“ v situaci, kdy neexistuje úplná harmonizace právních úprav členských států týkajících se vydávání řidičských průkazů, a že tato podmínka je nezbytná pro kontrolu dodržení podmínky způsobilosti k řízení. (bod 37) I když článek 12 směrnice 2006/126 definuje kritéria umožňující stanovit, co je třeba pro účely této směrnice rozumět „obvyklým bydlištěm“, je nutno konstatovat, že posledně uvedená směrnice nicméně neobsahuje žádné ustanovení upřesňující pravidla pro prokázání existence takového bydliště před orgány příslušnými pro vydávání řidičských průkazů a prodloužování jejich platnosti. (bod 42) Směrnice 2006/126/ES stanoví pouze minimální

požadavky pro vydávání řidičských průkazů členskými státy, z čl. 12 této směrnice ve spojení s jejím čl. 7 odst. 1 písm. e) a odst. 3 písm. b) nicméně vyplývá, že výsledek, kterého mají členské státy podle těchto ustanovení dosáhnout, spočívá v určení toho, zda kritéria, která umožňují stanovit, že osoba má obvyklé bydliště na jejich území, a která jsou uvedena v daném čl. 12, jsou splněna, a to za účelem ověření, zda tato osoba splňuje podmínku obvyklého bydliště. (bod 43) Absolutní povinnost mít ohlášené bydliště na území členského státu, a tedy neumožnění žadateli o řidičský průkaz použít jiné důkazní prostředky prokazující, že splňuje kritéria uvedená v článku 12 směrnice 2006/126, jde nicméně nad rámec toho, co je nezbytné k tomu, aby se příslušné orgány mohly ujistit, že dotyčný splňuje podmínku obvyklého bydliště. (bod 46)

Pokud jde tedy o podmínku obvyklého bydliště, stanoví čl. 12 směrnice 2006/126/ES řadu objektivních kritérií umožňujících určit, zda má žadatel obvyklé bydliště na daném území. Podle právního názoru SDEU uvedeného v citovaném rozsudku C-664/13 je přitom možné, že žadatel splňuje tato kritéria umožňující určit, že má obvyklé bydliště na území členského státu, aniž má v tomto členském státě ohlášené bydliště.

Podle názoru Městského soudu v Praze založil své rozhodnutí spíše na spekulacích, aniž by vycházel z předložených dokumentů.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Ze správního spisu soud ověřil, že správní orgán prvního stupně nevyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Je pravdou, že správní orgán rozhodoval na základě dokladů předložených žalobcem podle zákona o silničním provozu, nicméně na těchto dokladech vyznačil jisté nesrovnalosti, resp. nesrozumitelnosti a nedal žalobci možnost se k nim vyjádřit před vydáním rozhodnutí. Zástupkyně žalobce měla možnost seznámit se s obsahem správního spisu teprve poté, když v podaném odvolání ze dne 6. 9. 2013 písemně požádala. Rovněž v tomto postupu správního orgánu seznal soud pochybení.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního pro přezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který byl v tomto rozsudku vysloven (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 9.800 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. července 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.